

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.723 van 25 februari 2009
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 16 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 12 augustus 2008 waarbij de regularisatie op grond van de wet van 22 december 1999 wordt geweigerd en van het bevel van 12 augustus 2008 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2000 dient verzoekende partij een aanvraag in om, met toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de regularisatiewet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 17 juli 2000 stelt het secretariaat van de Commissie voor regularisatie vast dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is en maakt de aanvraag aanhangig bij de kamer van de Commissie.

1.3. Op 9 oktober 2007 is verzoekende partij gehoord door de kamer van de Commissie voor regularisatie. Op 7 maart 2008 brengt de kamer van de Commissie voor regularisatie, bij eenparigheid, een negatief advies uit. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

"Gelet op de beschikking dd. 21 februari 2007 van vice-Eerste Voorzitter C. V. met opdracht tot verwijzing van deze aanvraag tot regularisatie voor behandeling naar de Nederlandstalige Kamer van 09 oktober 2007;

Verzoeker werd op regelmatige wijze voor de commissie opgeroepen per brief van 20 september 2007 om te verschijnen op voormelde zitting van 09 oktober 2007 te 9 uur.

Deze brief werd verzonden aan het adres (...);

Ter zelfde post werd aan betrokkene een uitnodiging verstuurd op het adres van zijn raadsman, Meester VR waarbij deze van de zittingsdatum in kennis werd gesteld.

De Commissie kon, zoals voorzien in artikel 14 § 1 van het KB van 05 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de Wet van 22 december 1999 betreffende de Regularisatie, kennis nemen van het dossier dat door de Dienst vreemdelingenzaken betreffende verzoeker gehouden wordt. Hierbij kan worden uitgegaan van het gegeven dat dit dossier alle gegevens bevat waarvan door de overheid betreffende de persoon van deze vreemdeling kennis werd gekregen. Deze gegevens staan in rechtstreeks verband met de verzoeker en zij moeten hem dus, ook bekend zijn.

1. De Identiteit

De eerste vraag die bij de behandeling van een regularisatieaanvraag dient gesteld te worden is te weten welke de juiste identiteit van de verzoeker is, gegeven dat moet getoetst worden aan de aan de Commissie voorgelegde, te dien einde bruikbare, documenten; Artikel 9 bepaalt immers:

Art. 9. Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten:

4° een kopie van de vereiste identiteits- en reisdocumenten, namelijk het paspoort met, in voorkomend geval, een visum en, bij ontstentenis hiervan, elk ander document waaruit de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden;

ter zitting legt de aanvrager een origineel paspoort en een originele identiteitskaart voor, afgeleverd door de Ambassade van Pakistan in Brussel, zodat kan worden aangenomen dat aan deze vereiste is voldaan.

2. De Ontvankelijkheid

Art. 9. Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten:

1° Een bewijsstuk waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is:

a) hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de dienst vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn

b) hetzij bij een instelling zoals een ziekenhuis of een school

2° een bewijsstuk waaruit blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999;

De Commissie stelt vast dat geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit blijkt dat voldaan is aan de ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9,1': nergens kon immers worden vastgesteld dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in contact is gekomen met een van de in de Wet vermelde diensten, besturen of instellingen, wier verklaring een garantie voor objectiviteit moet bieden.

De commissie is aldus van oordeel dat aan de ontvankelijkheidsvereiste niet werd voldaan, zodat alleen op deze grond al het verzoek tot regularisatie van het verblijf zou moeten afgewezen worden.

Wat betreft de ontvankelijkheidsvereiste die er in bestaat dat een aanwezigheid in het Rijk op 01.10.1999, minstens in de periode 01.01.1999 - 01.10.1999, moet bewezen worden, blijft betrokkene in gebreke concrete gegevens aan te brengen die de Commissie overtuigen dat hij aanwezig was in de referteperiode.

Deze vereiste inzake de periode waarin men in het Rijk aanwezig was dient restrictief geïnterpreteerd te worden, waar de rechtspraak van de verenigde kamers van de regularisatiecommissie het in de Wet voorziene "in België verblijven op 01 oktober 1999" reeds ruimer interpreteerde door "aanwezig in de periode tussen 01 januari 1999 en 01 oktober 1999" als criterium te aanvaarden.

Hoewel verzoeker een omvangrijk stukkenbundel voorbrengt blijkt uit geen enkel stuk dat hij in het Rijk aanwezig was in de vermelde periode.

Betrokkene brengt ter staving weliswaar een "getuigschrift voor verstrekte hulp" voor, afgeleverd door tandarts LTH gedateerd op 06 januari 1999 en afgeleverd aan "K."

Bij gebreke aan nadere informatie met betrekking tot de persoon die kwestieus stuk zou hebben afgeleverd, kan de Commissie dit stuk, dat alleen een achternaam bevat, niet aanvaarden als afdoende bewijs van de beweringen van verzoeker.

Ten overvloede moet worden opgemerkt dat het in casu gaat om een fotokopie, waarbij de vraag gesteld wordt waarom het origineel document niet voorgebracht wordt en waardoor toch meer geloofwaardigheid aan het stuk zou kunnen gehecht worden.

Door de aanvrager wordt eveneens een stuk met als datum 21 januari 2000 voorgelegd dat werd opgesteld door Dr R., en waaruit moest blijken dat de aanvrager patiënt is sedert 1996 en sedert 08 september 1999 nog steeds onder behandeling is nu hij aan psychosomatische klachten lijdt.

Het attest van Dr R. kan door de Commissie niet worden aanvaard als bewijs van zijn verblijf in de referteperiode. Deze geneesheer werd weliswaar door het Hof van Beroep in Antwerpen vrijgesproken van de hem ten laste gelegde feiten, maar dit neemt niet weg dat, bij gebreke aan specifieke bepalingen betreffende het bewijs, de gemeenrechtelijke regels van toepassing zijn.

In die zin is de bewijsvoering vrij en dit geldt evenzeer voor de appreciatie van de in dit kader voorgelegde stukken.

De Commissie is van oordeel dat zij bij haar advies geen rekening kan houden met de inhoud van gezegde attesten nu zij vaststelt dat Dr R. op een onzorgvuldige wijze attestatie verleent van door hem geleverde prestaties en vastgestelde diagnostiek.

Bijaldien stelt de Commissie vast dat geen gebruik gemaakt werd van de gebruikelijke bewijzen van geleverde prestaties, hetzij de gekende nomenclatuur - bewijzen, die tevens als ontvangstbewijs van gedane betalingen geldt. Verzoeker legt deze niet voor en biedt evenmin aan om ze op te zoeken of ze bij zijn ziekenfonds op te vragen.

De commissie is aldus van oordeel dat aan de ontvankelijkheidsvereiste niet werd voldaan, zodat alleen op deze grond al het verzoek tot regularisatie van het verblijf zou moeten afgewezen worden.

De voorbereidende werken stellen:

" De andere stukken hebben betrekking op de identificatie van de aanvrager en op de" redenen die de indiening van zijn aanvraag verantwoorden. Van zodra die stukken « ingediend zijn, wordt hun aanvraag onderzocht op basis van de vier criteria"

Hieruit volgt dat, indien aan de ontvankelijkheidsvereisten niet voldaan werd en de identiteit niet kon worden vastgesteld op de in de Wet voorgeschreven manier, er principieel geen verder onderzoek ten gronde kan uitgevoerd worden.

Volledigheidshalve

3. Ten gronde

A. Artikel 2.4°

De verzoeker diende een verzoek tot regularisatie van zijn verblijf in en baseerde zich hierbij ook op de bepalingen van artikel 2.4° van de Wet van 22 december 1999;

Artikel 9.9° van diezelfde Wet vereist dat, bij het invoeren van de toepassing van dit artikel, het bewijs moet worden geleverd van een onafgebroken aanwezigheid in het Rijk gedurende 6 jaar, voorafgaand aan de datum van de aanvraag, termijn die herleid wordt tot 5 jaar, wanneer de aanvraag uitgaat van gezinnen met minderjarige kinderen, die aanwezig zijn op 01 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of, in voorkomend geval het bewijs leveren dat ze wettelijk in België verbleven en/of een schriftelijke verklaring leveren dat zij in de loop van 5 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, geen bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

Als relevant wettig verblijf worden niet beschouwd:

het verblijf op grond van een toeristenvisum,

het verblijf waartoe de kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag zijn toegelaten

het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn.

Om te oordelen of een verblijf relevant is, zal bovendien rekening worden gehouden met het criterium van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.

Blijkens zijn regularisatieverzoek is betrokkene ongehuwd en heeft geen kinderen, zodat moet aangetoond worden dat er een onafgebroken aanwezigheid was sedert 28 januari 1994.

Om het bewijs van zijn verblijf te leveren legt verzoeker stukken neer, waaruit dit verblijf moet blijken.

Ter zitting stelt de raadsman van aanvrager terecht dat het bewijzen van de aanwezigheid van betrokkene op het BELGISCH grondgebied vóór 2000 problematisch is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het grootste deel van de stukken documenten zijn die door particuliere personen werden opgesteld, maar waarbij de opstellers op geen enkele manier concreet kunnen geïdentificeerd worden.

Deze documenten, waaruit moet blijken dat deze personen hem kennen werden blijkbaar opgesteld op vraag van verzoeker na de indiening van de aanvraag tot regularisatie en zijn door hun aard niet van aard om de Commissie veel vertrouwen in te boezemen.

Er kan in die zin onder meer verwezen worden naar het attest van 12 januari 2000, dat uit een vooraf uitgetypte tekst bestaat, waar de 'getuige' dan zijn persoonlijke gegevens aan toevoegde. Het gaat duidelijk om complaisance-attesten waarmee de Commissie bij haar werkzaamheden slechts op zeer beperkte wijze rekening mag houden.

Andere documenten, uitgaande van officiële instanties (OCMW, Mutualiteit, vakbond, ...) dateren alle van de periode na de indiening van de regularisatieaanvraag en zijn aldus ter zake niet dienend om het onafgebroken verblijf in het rijk sedert 1994 aannemelijk te maken, laat staan te bewijzen.

Wat betreft het attest van Dr R. wordt uitdrukkelijk verwezen naar wat dat betreft hiervoor al werd uiteengezet in dat verband.

In het DVZ-dossier kon een document worden aangetroffen, uitgaande van de Duitse politieoverheden waaruit blijkt dat betrokkene kon geïdentificeerd worden in de Bondsrepubliek.

In zijn verklaring aan de politie bevestigde betrokkene dat hij slechts eind 1999 illegaal in België is aangekomen.

Hoewel ter zitting met klem ontkend wordt dat het hier zou gaan om de aanvrager, worden geen elementen aangereikt die van aard zijn om dit concrete gegeven tegen te spreken.

De toepassing van artikel 2,4° vereist verder dat hij humanitaire redenen kan doen gelden en dat hij duurzame banden ontwikkeld heeft met dit land.

De Commissie stelt vast dat desbetreffend geen relevante stukken worden neergelegd die dateren van of betrekking hebben op de periode, voorafgaand aan de aanvraag.

Het gegeven dat betrokkene sedert de aanvang van de regularisatiecampagne in 1999 banden ontwikkeld heeft, kan in die zin niet in aanmerking genomen worden dat de Commissie zich voor haar beoordeling moet stellen op het moment van de aanvraag, nu een gelijke rechtsbedeling vereist dat dezelfde concrete omstandigheden in acht worden genomen.

Het blijft omwille van de gelijkheid vanzelfsprekend dat alle tot einde januari 2000 ingediende aanvragen tot regularisatie op een zelfde wijze dienen behandeld te worden wat betekent dat er voor alle aanvragen rekening moet worden gehouden met de elementen van de situatie zoals deze zich eind januari 2000 voordeed voor de verzoekende partij zoniet zou er bijvoorbeeld de mogelijkheid bestaan dat verzoekers die op de eerste zittingen van de Commissie voor behandeling van hun verzoek werden opgeroepen in een nadeliger situatie zouden vertoefd hebben dan diegenen die, zoals het geval is voor verzoeker, slechts veel later voor de Commissie konden verschijnen.

Volgens de Raad van State is het essentieel dat de gehanteerde criteria voor iedere kandidaat dezelfde zijn en op iedere kandidaat op een objectieve en gemotiveerde wijze worden toegepast (arrest nr. 47.908 van 13 juni 1994 in de zaak A.56.802/X-3072 L. De Smet/Belgische Staat).

Betrokkene begrijpt en spreekt een aardig mondje Nederlands, maar het valt te betwijfelen of daaruit het bestaan van duurzame banden in de zin van de wet kan worden afgeleid.

B. Artikel 2.2°

De verzoeker diende een verzoek tot regularisatie van zijn verblijf in maar baseerde zich hierbij niet op de bepalingen van artikel 2.2° van de Wet van 22 december 1999;

Ter zitting verklaart de raadsman van betrokkene afstand te doen van zijn vraag tot regularisatie op grond van dit artikel en deze afstand werd op het zittingsblad geakteerd.

Ter zitting werd akte verleend van deze afstand.

Door betrokkene en zijn raadsman werd geen verdere argumentatie met betrekking tot de dit artikel meer gevoerd.

OM DEZE REDENEN

verleent de Commissie, bij eenparigheid, een negatief advies aan de regularisatieaanvraag van K."

1.4. Op 12 augustus 2008 beslist de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag tot regularisatie te verwerpen, zich hierbij aansluitend bij de overwegingen gemaakt in het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Op 12 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2008. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Reden van de beslissing:

-Verblijft langer in het Rijk dan de vastgestelde termijn volgens artikel 6 of kan het bewijs niet leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980).

Motivatie in feite:

-De regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22/12/1999 werd definitief verworpen door een beslissing van de Minister op 12.08.2008"

2. Rechtspleging

Verwerende partij vraagt in haar nota met opmerkingen *“de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij”*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve evenmin de verzoekende partij veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe wordt verworpen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien uit hetgeen hierna zal blijken in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn eis omdat verzoekende partij in het jaar 2000 een regularisatieaanvraag indiende en pas 8 jaar later een negatieve beslissing krijgt en omdat er wel degelijk stukken zijn ingediend die aantonen dat zij in de periode tussen 1 januari 1999 en 1 oktober 1999 in België verbleef, dat het getuigschrift voor verstrekte hulp afgeleverd door tandart LTH gedateerd op 6 januari 1999 minstens een begin van bewijs vormt, dat de Commissie dit stuk niet aanvaardt omdat het enkel de achternaam van verzoekende partij vermeldt en een fotokopie betreft, dat het onredelijk is te verwachten dat verzoekende partij, nu 8 jaar later het origineel voorlegt, dat verzoekende partij bovendien een attest van Dr. R. heeft ingediend, dat de Commissie dit stuk niet aanvaardt omdat er een procedure is geweest lastens Dr. R., dat Dr. R. echter vrijgesproken werd door het Hof van beroep te Antwerpen, dat het strafonderzoek niet tegen Dr. R. en verzoekende partij kan worden gebruikt nu zij beiden zijn vrijgesproken, dat verzoekende partij formeel ontkent gekend te zijn bij de Duitse politieoverheden, dat zij op dat ogenblik hier in België aan het werken was, dat in de beslissing overigens niet wordt gerefereerd naar objectieve informatie in het dossier hieromtrent, dat de Commissie hierover geen bewijzen levert en dat van verzoekende partij niet kan worden gevraagd hieromtrent een negatief bewijs voor te leggen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

”11. De Middelen

Betreffende het eerste en enige middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn eis.

De commissie voor regularisatie weigerde verzoeker zijn regularisatieaanvraag om volgende redenen. De commissie stelt dat verzoeker niet voldeed aan artikel 9.1. (een bewijsstuk waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is: a) hetzij bij een bestuur of een openbare dienst zoals de dvz, een politiedienst, gemeentebestuur of een ocmw b) hetzij bij een instelling zoals een ziekenhuis of een school) waardoor aan de ontvankelijkheidsvereiste niet -werd voldaan. De commissie stelt dat verzoeker niet bewezen heeft dat hij in de periode 01.01.1999 – 01.10.1999 in het Belgische rijk verbleef. De commissie meent dat het stuk, namelijk het "getuigschrift voor verstrekte hulp" afgeleverd door tandarts LTH, gedateerd op 06.01.1999 en afgeleverd aan K. niet afdoende is als bewijs aangezien dit een kopie betreft en enkel de achternaam K. vermeld zodat dit niet als afdoende bewijs wordt beschouwd. Het medische document van Dr. R. wordt eveneens niet als bewijsstuk aanzien aangezien deze dokter in opspraak is gekomen bij het gerecht hoewel hij werd vrijgesproken. Ten gronde stelt de commissie dat mijnheer bekend zou zijn bij de Duitse autoriteiten en aldaar zou verbleven hebben, reden waarom zij hem eveneens ten gronde weigeren. Om deze redenen werd zijn regularisatieaanvraag geweigerd.

Dat verzoeker zich met de bestreden beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren.

a) Schending van de redelijke termijn

In eerste instantie werpt verzoeker op dat de beslissing van verzoeker een schending uitmaakt van het beginsel van de redelijke termijn.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn; hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

In casu werd de bestreden beslissing niet genomen binnen een redelijke termijn zodat het de algemene zorgvuldigheidsplicht schendt.

Immers in 2000 diende verzoeker zijn regularisatieaanvraag in. Nu, 8 jaar later, krijgt verzoeker plotseling een negatieve beslissing omtrent zijn aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu het beginsel van de redelijke termijn dan ook geschonden werd en de beslissing om die reden reeds dient vernietigd te worden,

Het is immers onredelijk om verzoeker na 8 jaar procedure te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, is perfect geïntegreerd en al zijn belangen bevinden zich hier.

b) Schending van de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en liet zorgvuldigheidsbeginsel

Niet alleen is de bestreden beslissing een schending van het beginsel van de redelijke termijn maar eveneens is de bestreden beslissing een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt in gebreke gebleven is en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht WEL bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft immers bij zijn aanvraag wel degelijk stukken voorgelegd in toepassing van artikel 9.1 en aangetoond dat hij in de referentieperiode 01.01.1999 - 01.10.1999 in het Belgische rijk verbleef.

Ik verwijs hiervoor naar zijn aanvraag voor regularisatie waarbij hij volgende stukken voorlegde:

Identiteitskaart van Pakistan

Getuigschrift van gekendheid vanaf 1996 K. J.

Doktersattest A. R. (in behandeling sinds 1996)

Getuigschrift van gekendheid vanaf 1994 tot heden de H. R.

Getuigschrift van gekendheid vanaf 1996 A. O.

Getuigschrift van gekendheid vanaf 1996 J.

Getuigschrift van gekendheid mijnheer en mevrouw N. 21.01.2000

Het "getuigschrift voor verstrekte hulp" afgeleverd door tandarts LTH, gedateerd op 06.01.1999 en afgeleverd aan K. vormt minstens reeds een begin van bewijs in de zin van artikel 9.1.

De commissie meent dat dit stuk enkel de achternaam van verzoeker aangeeft waardoor zij dit niet als stuk in de zin van artikel 9.1. beschouwen.

Dat de reden waarom zij dit stuk als niet voldoende bewijskrachtig beschouwen onredelijk is, namelijk dat het een fotokopie betreft. Minstens vormt dit document een begin van bewijs. Bovendien werd verzoeker pas op de hoorzitting in 2007 geconfronteerd met het feit dat het om een fotokopie gaat en een origineel meer bewijskracht heeft.

Dat onmogelijk van verzoeker kan verwacht worden dat hij na 8 jaar nog stukken voorlegt van zijn tandarts. Laat staan dat indien verzoeker deze informatie dient op te vragen, zijn arts nog in het bezit is van het origineel.

Het tweede belangrijke document dat verzoeker aanbrengt als stuk is het attest van Dr R. waaruit duidelijk blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van de wet van 22.12.1999 en dat minstens een begin van bewijs vormt.

De commissie stelt dat aangezien er een procedure geweest is lastens dokter R., hoewel hij vrijgesproken werd, de gemeenrechtelijke regels van toepassing zijn en dit evenzeer geldt voor de appreciatie van de in dit kader voorgelegde stukken. Kortom het stuk wordt niet als bewijs aanvaard.

Dat deze redering niet redelijk te verantwoorden is en in strijd met de doelstelling van de strafprocedure en het gerechtelijke apparaat.

Immers Dr. R. en cliënt werden vrijgesproken door het Hof van beroep te Antwerpen. Er werd door het gerecht een heel onderzoek gedaan m.b.t. de documenten die Dr. R. voorlegde en opstelde. De rechtbank heeft dan op basis van het dossier Dr. R. en ook cliënt vrijgesproken zodat bezwaarlijk deze gerechtelijke procedure gebruikt kan worden als objectief element om te stellen dat dit document geen waarde zou hebben.

Bovendien heeft het strafonderzoek en de beoordeling van de rechtbank net tot doel na te gaan hoe de vork in de steel zit. Dr R. en cliënt werden beiden vrijgesproken zodat dit strafonderzoek hen niet kan blijven achtervolgen en zeker niet als element kan gebruikt worden om verzoeker zijn aanvraag te weigeren of dit stuk niet als bewijs te aanvaarden.

Wie vrijgesproken is, heeft wel degelijk niets misdaan!

Daarenboven dient het document van Dr. R. minstens samen bekeken te worden met het document van de tandarts dat verzoeker neerlegde bij zijn aanvraag zodat wel degelijk gesteld kan worden dat hij voldeed aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, minstens dat deze documenten beschouwd dienen te worden als begin van bewijs, samen met de andere stukken die hij samen met zijn aanvraag neerlegde.

Dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande dan ook kennelijk onredelijk genomen werd en een schending van de materiële motiveringsplicht, redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden!

Zijn aanvraag afwijzen louter op basis van deze redenen is niet redelijk.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de redelijke termijneis.

Voorts wenst verzoeker nog het volgende te benadrukken:

Hoewel de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag onontvankelijk is gaat de bestreden beslissing in op de aanvraag ten gronde.

De commissie stelt dat verzoeker gekend zou zijn bij de Duitse politieoverheden hoewel dit totaal niet waar is.

Verzoeker is hier formeel in en was op dat ogenblik aan het werken hier in België. Op de hoorzitting werd dit ook reeds opgeworpen maar blijkbaar zonder resultaat.

Bovendien refereert de beslissing van de commissie op geen enkele wijze naar objectieve informatie of verwezen naar het dossier hieromtrent en toont zij niet aan dat dit wel degelijk zo zou zijn. Diegene die iets beweert dient hier ook het bewijs van te leveren, wat in casu niet gebeurd is. Men kan geenszins vragen aan verzoeker om hieromtrent een negatief bewijs van voor te leggen.

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet redelijk te verantwoorden is en de beslissing onzorgvuldig genomen werd. Minstens dient de bestreden beslissing aan te tonen op welke objectieve informatie men zich hieromtrent baseert, wat in casu niet blijkt zodat dat argument dan ook niet voor waar kan worden aangenomen en de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat daarbij geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte argumenten waarbij hij zeer duidelijk aantoont dat hij in aanmerking komt voor regularisatie.

De huidige beslissing en de argumentatie die ervoor gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.”

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de wet van 22 december 1999 en het advies gegeven door de Commissie voor regularisatie. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 definitief werd verworpen door een beslissing van de Minister op 12 augustus 2008. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het beginsel van de redelijke termijn dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 14 van de Regularisatiewet feitelijk niet zal worden overgegaan tot verwijdering. Het verstrijken van de termijn heeft verzoekende partij derhalve geen nadeel toegebracht (RvS 25 september 2003, nr. 123.468).

In zoverre dat verzoekende partij aanvoert dat zij zich in de lange periode tussen haar regularisatieaanvraag en de beslissing van de minister verder heeft geïntegreerd, dient te worden opgemerkt dat artikel 2 van de wet van 22 december 1999 uitdrukkelijk vermeldt dat de regularisatiecriteria moeten vervuld zijn op het ogenblik van de aanvraag, in casu op 28 januari 2000. Het feit dat de minister meer dan acht jaar later een eindbeslissing neemt, doet hieraan niets af. Hierover anders beslissen zou een miskennis inhouden van de bedoeling van de Regularisatiewet, die een gunstmaatregel inhoudt voor bepaalde categorieën van vreemdelingen. In zoverre dat verzoekende partij van mening zou zijn dat zij door het uitblijven van een beslissing een recht op regularisatie zou verwerven, druist dit dan ook in tegen het voormelde gunstregime van de Regularisatiewet (RvS 30 augustus 2006, nr. 162.097). De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij klaagt vervolgens de overweging van de Commissie aan waar deze stelt dat geen objectieve stukken zijn voorgebracht waaruit blijkt dat zij gekend was bij een bestuur of een openbare dienst en waaruit haar aanwezigheid op 1 oktober 1999 blijkt, zoals vereist door artikel 9, 1° en 9, 2° van de Regularisatiewet. Verzoekende partij stelt dat dit in tegenspraak is met het door haar afgeleverde getuigschrift voor verstrekte hulp van haar tandarts en het attest van Dr. R. en dat deze stukken minstens een begin van bewijs vormen. De Raad stelt vast dat de Commissie ook de gegrondheid van de regularisatieaanvraag heeft onderzocht, zodat, zelfs al is het motief betreffende de ontvankelijkheid niet correct, deze vaststelling onvoldoende is om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Dit kan enkel het geval zijn wanneer ook de andere overwegingen van de Commissie niet correct zouden zijn hetgeen, zoals uit de navolgende bespreking zal blijken, niet het geval is.

Ten overvloede stelt de Raad vast, met betrekking tot het getuigschrift voor verstrekte hulp afgeleverd door haar tandarts, dat uit het advies van de Commissie voor Regularisatie blijkt dat dit stuk niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van de beweringen van verzoekende partij aangezien dit stuk alleen een achternaam bevat en enkel een fotokopie betreft. Met betrekking tot het attest van Dr. R. stelt de Commissie in zijn advies dat geen gebruik werd gemaakt van de gebruikelijke bewijzen van geleverde prestaties, hetzij de gekende nomenclatuur – bewijzen, die tevens als ontvangstbewijs van gedane betalingen geldt. Verzoekende partij legt deze niet voor en biedt evenmin aan om ze op te zoeken of ze bij haar ziekenfonds op te vragen. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet in haar verzoekschrift doch stelt enkel dat zij na acht jaar geen origineel getuigschrift van de tandarts meer kan voorleggen en dat Dr. R. is vrijgesproken door het Hof van beroep te Antwerpen. Verzoekende partij toont hiermee niet de kennelijke onredelijkheid van de overwegingen van de Commissie aan.

Vervolgens ontkent verzoekende partij formeel gekend te zijn bij de Duitse politieoverheden. Verzoekende partij stelt op dat ogenblik in België te werken, dat in het advies van de Commissie niet wordt verwezen naar objectieve informatie hierover in het dossier en dat de Commissie hierover geen bewijzen kan voorleggen.

Uit het advies van de Commissie blijkt het volgende: *“In het DVZ-dossier kon een document worden aangetroffen, uitgaande van de Duitse politieoverheden waaruit blijkt dat betrokkene kon geïdentificeerd worden in de Bondsrepubliek. In zijn verklaring aan de politie bevestigde betrokkene dat hij slechts eind 1999 illegaal in België is aangekomen. Hoewel ter zitting met klem ontkend wordt dat het hier zou gaan om de aanvrager, worden geen elementen aangereikt die van aard zijn om dit concrete gegeven tegen te spreken.”* In tegenstelling tot de bewering van verzoekende partij wordt weldegelijk verwezen naar een document in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betreft een document uitgaande van de Duitse politieoverheden en dat verzoekende partij te allen tijde kon inkijken mits voorafgaande aanvraag tot inzage van haar dossier. Dit document bevat de identiteitsgegevens van verzoekende partij en de verklaring *“ich bin Ende 1999 illegal nach Belgien eingereist”*. Verzoekende partij beweert wel maar toont nergens in concreto aan op het ogenblik van deze controle door de Duitse politie

in Duitsland aan het werk te zijn geweest in België. De beschouwingen van verzoekende partij terzake missen feitelijke grondslag. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de Commissie, en dus ook de minister, in casu de toepassing van artikel 2, 4° van de Regularisatiewet niet correct heeft beoordeeld. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissingen niet correct of voldoende zouden zijn gemotiveerd, onzorgvuldig of onredelijk zouden zijn tot stand gekomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

5. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.